

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 12.rujna 2012

[\[Video\]](#)

Molitva u drugom dijelu Otkrivenja (Otk 4, 1 – 22, 21)

Draga braćo i sestre, prošle sam srijede govorio o prvom dijelu Knjige Otkrivenja, a danas prelazimo na drugi dio knjige. I dok je u prvom dijelu molitva upravljena prema crkvenom životu u njemu samom, u drugom je dijelu pozornost usmjerena prema vanjskom svijetu; Crkva, naime, kroči u povijesti, ona je njezin dio prema Božjem naumu. Okupljena zajednica, slušajući Ivanovu poruku koju je predstavio čitač, ponovno je otkrila zadatak da surađuje u razvoju Kraljevstva kao "svećenici Božji i Kristovi" (Otk 20, 6; usp. 1, 5; 5, 10) i otvara se sada svijetu ljudi. I tu izbijaju na vidjelo dva načina življenja među kojima postoji dijalektički odnos: prvi bismo mogli nazvati "Kristovim sistemom", kojem je okupljena zajednica sretna što pripada, a drugi "zemaljski sistem kojeg svojim utjecajem ostvaruje Zli i koji je izravno uperen protiv Božjeg kraljevstva i protiv saveza između Boga i čovjeka"; Zli, obmanjujući ljude, želi stvoriti svijet oprečan onome kojeg žele Krist i Bog (usp. Papinska biblijska komisija, Biblija i moral. Biblijski korijeni kršćanskog djelovanja, 70). Okupljena zajednica mora dakle znati duboko tumačiti povijest koju živi, učeći vjerom raspoznavati događaje da bi surađivala, svojim djelovanjem, u razvoju Božjega kraljevstva. I to tumačenje i raspoznavanje, kao i djelovanje, je povezano s molitvom.

Prije svega, nakon ustrajnog Kristova poziva koji je, u prvom dijelu Otkrivanja, sedam puta rekao: "Tko ima uho, neka posluša što Duh govori crkvama!" (Otk 2, 7. 11. 17. 29; 3, 6. 13. 22), okupljena je zajednica pozvana uzaći na nebo da bi stvarnost promatrala Božjim očima; i tu ponovno nalazimo tri simbola, referentne točke od kojih se mora poći u tumačenju povijesti: ta su tri simbola Božje prijestolje, knjiga i Jaganjac (usp. Otk 4, 1 – 5, 14).

Prvi je simbol prijestolje, na kojem sjedi netko kojeg Ivan ne opisuje, jer nadilazi svaku ljudsku predodžbu; može tek spomenuti osjećaj ljepote i radosti koji ga preplavljuje dok pred njim stoji. Taj netko je Bog, svemogućí Bog nije ostao zatvoren u svome nebu, već je postao blizak čovjeku, ušavši s njim u savez; taj Bog u povijesti daje čuti, na tajanstven ali stvaran način, svoj glas kojeg simboliziraju munje i gromovi. Oko Božjeg prijestolja susreću se razni elementi, poput dvadeset i četvorice starješina i četiriju bića, koji neprestano uzdižu hvale jedinom Gospodaru povijesti.

Drugi je simbol knjiga, u kojoj je sadržan Božji naum o događajima i ljudima; ona je hermetični zatvorena sa sedam pečata i nitko je nije kadar čitati. Zbog te čovjekove nesposobnosti da otkrije Božji naum, Ivan osjeća duboku žalost te briznu u plač. No postoji lijek čovjekovoj izgubljenosti pred misterijem povijesti: ipak postoji netko tko je kadar otvoriti knjigu i otkriti što sadrži. I tu se javlja treći simbol: Krist, žrtvovani Jaganjac u žrtvi križa, ali koji stoji na nogama, što je znak uskrsnuća. I upravo Jaganjac, Uskrsli Krist, postupno otvara pečate i otkriva Božji naum, duboki smisao povijesti.

Što nam kazuju ti simboli? Oni nam dozivaju u svijest način na koji možemo znati čitati bilo povijesne događaje bilo događaje iz našega vlastitog život. Uzdižući svoj pogled k Božjem nebu, u stalnoj povezanosti s Kristom, otvarajući njemu naše srce i naš um u osobnoj i zajedničkoj molitvi, mi učimo promatrati stvari na nov način i otkrivati njihov istinski smisao. Molitva je poput otvorenog prozora koji nam omogućuje svoj pogled upraviti k Bogu, ne samo zato da se podsjećamo na cilj prema kojem idemo, već također zato da dopustimo da Božja volja prosvjetljuje naš zemaljski put i pomaže nam snažno ga i zauzeto živjeti.

Na koji način Gospodin vodi kršćansku zajednicu prema dubljem tumačenju povijesti? On to čini ponajprije tako da je poziva da s realizmom promatra sadašnjost u kojoj živi. Jaganjac zatim otvara četiri pečata knjige i Crkva vidi svijet u koji je uronjena, svijet u kojem ima mnogo toga negativnog. U njemu ima zala koja čovjek čini, kao što je nasilje, koja proizlaze iz želje za posjedovanjem, premoći nad drugim, što vodi do ubojstava (drugi pečat); odnosno nepravda, zato jer ljudi ne poštuju zakone koji su dani (treći pečat). Tome se pridodaju zla koja čovjek mora podnositi, kao što su smrt, glad i bolest (četvrti pečat). Pred tom, često dramatičnom, stvarnošću crkvena je zajednica pozvana nikada ne gubiti nadu, čvrsto vjerovati da se prividna svemoć Zloga sukobljava s pravom svemoći - svemoći Božjom. A prvi pečat kojeg Jaganjac otvara sadrži upravo tu poruku. Ivan opisuje: "Pogledam, a ono konj bijelac i u njegova konjanika luk. I dan mu je vijenac te kao pobjednik pođe da pobijedi" (*Otk 6, 2*). U ljudsku je povijest ušla Božja snaga, koja nije samo kadra predstavljati protutežu zlu, već ga čak i pobijediti; konj bijelac doziva u svijest uskrsnuće: Bog je postao tako blizak da silazi u tamu smrti da je obasja svjetlom svoga božanskog života; uzeo je na sebe zlo svijeta da ga pročisti ognjem svoje ljubavi.

Kako sve više napredovati u tome kršćanskom čitanju stvarnosti? Otkrivenje nam kaže da molitva njeguje u svakom od nas i u našim zajednicama tu viziju svjetla i duboke nade: poziva nas da ne dopustimo da nas svlada zlo, već da zlo pobjeđujemo dobrom, da svoj pogled upiremo u Krista

Raspetoga i Uskrslog koji nas pridružuje svojoj pobjedi. Crkva živi u povijesti, ne zatvara se u sebe samu, već hrabro kroči usred teškoća i trpljenja, snažno poručujući kako zlo ne pobjeđuje dobro, da tama ne može potamniti i zasjeniti Božje svjetlo. Ovo je važno također za nas; kao kršćani, naime, ne smijemo nikada biti pesimisti; znamo dobro da na putu našega života često susrećemo nasilje, laž, mržnju, progon, ali to nas ne obeshrabruje. Nadasve nas molitva uči da uočimo Božje znakove, njegovu prisutnost i djelovanje, štoviše da mi sami budemo svjetla dobra, koja šire nadu i pokazuju da je pobjeda u Božjim rukama.

Taj pogled nas potiče da uzdignemo Bogu i Jaganjcu zahvalu i hvalu: dvadeset i četiri starješine i četiri bića pjevaju zajedno "novu pjesmu" koja slavi djelo Krista Jaganjca, koji će "sve učiniti novo" (Otk 21, 5). Ali je ta obnova prije svega dar za koji treba moliti. I tu nalazimo drugi element koji mora karakterizirati molitvu: ustrajno zazivati od Gospodina da dođe njegovo Kraljevstvo, da čovjek ima poučljivo srce za Božje gospodstvo, da njegova volja usmjerava naš život i život svijeta. U viziji Otkrivenja ta prošnja je predstavljena jednom važnom pojedinošću: "dvadeset i četiri starješine" i "četiri bića" u svojoj ruci, zajedno s citrom koja prati njihovu pjesmu, drže "zlatne posudice pune kada" (5, 8a), koje, kao što je objašnjeno, predstavljaju "molitve svetačke" (5, 8b), naime, molitve onih koji su već prispjeli Bogu, ali također svih nas koji se još uvijek nalazimo na putu. I vidimo kako pred Božjim prijestoljem anđeo drži u ruci zlatnu kadionicu u koju neprestano stavlja komadiće tamjana, čiji se miomiris prinosi zajedno s molitvama koje se uzdižu pred lice Božje (*usp. Otk 8, 1-4*). To je simbolizam koji nam kaže kako sve naše molitve – s njihovim ograničenjima, naporom, siromaštvom, suhoćom, nesavršenostima koje mogu imati – mogu biti gotovo pročišćene i dolaze do Božjeg srca. Moramo biti sigurni, naime, da ne postoje površne, uzaludne molitve; nijedna neće biti izgubljena. I one nalaze odgovor, premda katkad tajanstven, jer je Bog beskrajna Ljubav i Milosrđe. Anđeo – piše Ivan – "uze kadionicu, napuni je vatrom sa žrtvenika i prosu na zemlju. I udariše gromovi, i glasovi, i munje, i potres" (*Otk 8, 5*). Ta slika označava Boga koji nije neosjetljiv na naše prošnje, on intervenira i daje osjetiti svoju moć i svoj glas na zemlji, zbog njega se sistem Zloga potresa iz temelja. Čovjek često pred zlom ima osjećaj da ne može učiniti ništa, ali je upravo naša molitva prvi i najdjelotvorniji odgovor što ga možemo dati i koji nas jača i krijepi u našem svakodnevnom zauzimanju u širenju dobra. Božja moć čini plodnom našu slabost (*usp. Rim 8, 26-27*).

Želim zaključiti s nekoliko natuknica vezanih uz završni dijalog (*usp. Otk 22, 6-21*). Isus više put ponavlja: "I evo, dolazim ubrzo" (*Otk 22, 8.21*). Ta tvrdnja se ne odnosi samo na buduću perspektivu na svršetku vremena, već također na sadašnju: Isus dolazi, boravi u onome koji vjeruje u njega i prihvaća ga. Okupljena zajednica, dakle, vođena Duhom Svetim, ponavlja Isusu žurni poziv da joj bude sve bliže: "Dođi" (*Otk 22, 18a*). Ona je poput "zaručnice" (22, 17) koja žarko žudi za puninom zaručničkog odnosa. Po treći put se ponavlja izraz: "Amen! Dođi, Gospodine Isuse" (22, 20b); i čitač zaključuje jednim izrazom koji očituje smisao te prisutnosti: "Milost Gospodina Isusa sa svima!" (22, 22).

Otkrivenje, u složenosti svojih simbola, uključuje nas u jednu vrlo bogatu molitvu, zbog čega i mi slušamo, hvalimo, zahvaljujemo, razmatramo Gospodina, molimo ga za oprostjenje. Njegova struktura velike zajedničke liturgijske molitve je također snažni podsjetnik na ponovno otkrivanje

izvanrednog i preobražavajućeg naboja kojeg ima euharistija; posebno želim snažno pozvati da budemo vjerni nedjeljnoj misi na Dan Gospodnji, nedjelju, pravo središte tjedna! Bogatstvo molitve u Otkrivenju nas podsjeća na dijamant, koji ima zadržavajući niz ploha, ali čija se dragocjenost krije u čistoći jedne središnje jezgre. Sugestivni oblici molitve što ih susrećemo u Otkrivenju omogućuju dakle da zablista jedinstvena i neizreciva dragocjenost Isusa Krista. Hvala!

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana